

[מח"ס 1234567]

בס"ד. תקציר מהתוועדות ש"פ ויקהל, כ"ה אדר ראשון ה'תשנ"ב.

• בקביעות הציבור השנים פרשיות ויק"פ הם מחוברות, והחידוש/בקביעות ש.ז. היא שפרשיות ויקהל ופקודי הם פרשיות נפרדות בפ"ע. וביאור הענין בעבודת האדם: כללות עבודת האדם היא כמחז"ל "אני נבראתי לשמש את קוני", ולפעול גם בכל עניני העולם לשמש את קונם. אך בזה גופא ישנם ב' אופנים והם מרומדים בשמות הפרשיות ויק"פ: (א) "ויקהל" — שמגלה בכל עניני העולם את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים) דלשמש את קונם, ועי"ז פועל אחדות בכל עניני העולם, ועאכ"כ בבני"ע ע"י הענין דאהבת ואחרות ישראל. (ב) "פקודי" — (לאחר העבודה הכללית המאחות את כל הפרטים — ה"ה) מגלה בכל פרט ופרט את החידוש המיוחד בענינו הפרטי לשמש את קוננו. וזהו החידוש בקביעות ש.ז. שקוראים פ' ויקהל בשבוע בפ"ע ופ' פקודי בשבוע בפ"ע — שבזה מודגש שישנה שלימות בעבודה ויקהל בפ"ע — שמגלים את האחדות הכללית בהביאה ובבני"ע, ולכן אי"צ לחכות עד שמגלה בכל פרט את העבודה דפקודי.

ויש לקשר זה (ענין האחדות) עם פ' שקלים שקוראים היום: ידועה השאלה כמ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה", ולכאורה הול"ל שיש ליתן "עשר גרה", ומדוע מדגיש הכתוב שצריך ליתן דוקא מחצית מעשרים גרה? והביאור בזה: מחצית השקל מורה על העבודה דאחדות ישראל. ולכן מדגישים שכאשר יהודי נמצא בפ"ע ה"ה רק "מחצית", ובכדי להיות "שקל הקודש" עליו להתאחד עם יהודי שני, ועד להתאחד עם כאור"א מבני"ע. וזהו קיום המצוה ד"ואהבת לרעך כמוך", שפירוש "רעך" הוא לא רק יהודי שנמצא קרוב אליו אלא אפי' יהודי שנמצא בקצוי תבל. והסיבה לזה היא, כמ"ש אדה"ז בתניא, שכאור"א מבני"ע הוא "חלק אלוהה ממעל ממש", והרי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלול" — וא"כ הרי כל בני"ע הם מציאות אחת. ואפי' במקרה שיש לשלול אצל חברו ענין בלתי-רצוי — הרי הצודה הכי יעילה לפעול זאת הוא ע"י שמשפיע עליו בדרכי נועם ובדרכי שלום.

והנה, כהקדמה לפעול את האחדות (ויקהל) בעולם ובבני"ע — יש להתחיל עם האחדות (ויקהל) בינו לבין קוננו. וזהו גם א' מהביאורים במ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה" — שכאור"א מבני"ע מאוחד עם הקב"ה בתכלית ועד שהם "חד ממש", ולכן כאור"א מישראל הוא רק חצי והקב"ה הוא (כביכול) החצי השני, ולכן הקב"ה — שנתלבש בעשר ספירות — הוא כמו עשר גרה, וכאור"א מישראל — הכלול מעשר כוחות הנפש — הוא עשר, ודוקא ע"י איחודם יחד נעשים "לעשרים גרה" — שקל הקודש. וביאור הענין: הדבר הראשון שיהודי עושה "מיד כשניעור משנתו" אומר "מורה אני", שזה מורה על התאחדות עם הקב"ה בתכלית, וזהו עבודה כללית כפי שהוא לפני ולמעלה מפרטי העבודות דמשך היום (ע"ד העבודה הכללית דויקהל, כנ"ל). וזהו גם הדיוק בהגוסח "מורה אני לפניך", שמתחיל עם ענין ההודאה, ולא עם "אני לפניך" — מכיון דזה שכאור"א מבני"ע מאוחד בתכלית ("אני לפניך") עם הקב"ה הרי זה דבר הפשוט, ואי"צ להדגיש זאת, ולכן מחחיל ומדגיש רק עם העבודה שלו — "מורה". ויש להוסיף, ש"מיד כשניעור משנתו" — כולל גם מ"ש הרמב"ם "ישנים .. בהבלי הזמן" (ל"ע ול"ע), שצ"ל ניעור גם משינה זו, ותחילת העבודה היא שידע שהוא "חד ממש" עם עצומה, שהרי הוא חלק אלוהה ממעל ממש.

כל הנ"ל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות — קיבוץ גליות דבני"ע מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא באיך-ערוך להעליות שהיו פעם בדרות שלפני"ז. וולהעיר שרבותינו נשיאנו לא היו באה"ק, ואפי' לא בביקור, וגם נסיעת כ"ק מ"ח אדמו"ר ה"י מפני שנמנע ממנו לבקר ב"קברי אבות" דראסטוב, וליובאוויטש וכיו"ב. ובמיוחד בעמדנו בשנה שהר"ח שלה ה"י תהא שנת נפלאות בכל מכל כל.

• ההוראה למעשה בפועל מפ' שקלים: שיש להוסיף בנתינת הצדקה, שהרי בצדקה יש כמה דרגות: מעשר, חומש, "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו". ולהתחיל בזה עוד בשבת זו, וגם להתחיל בזה כגון ע"י נתינת מאכל ומשקה וכיו"ב. וגם באופן הנתינה ישנה הוראה מפ' שקלים: נתינת מחצה"ש היחה בשביל קרבנות ציבור, וידוע ביאור אדה"ז בפירוש הפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי" שכוז שהאדם יתקרב לה' הוא ש"מכנס קרבן להוי", שנתן כל מציאותו לה'. ומה מובנת ההוראה למעשה בפועל, שנתנת הצדקה וגמ"ח צ"ל באופן שמכניס בזה כל עשר כחות נפשו, שנוסף להעשי' בפועל, חושב ומדבר עד"ו כו'. ועי"ז מורזים את הגאולה שתבוא תומ"י ואז יעשה הקב"ה את צדקתו שמקכץ כל בני"ע קהל גדול ישוכו הנה".

הוראה לפועל: * להוסיף בצדקה וגמ"ח, ובאופן שמכניס את כל מציאותו בזה.

רשימה פרטית בלי אחריות

[היו ד' שיחות, מהתוועדות הסתיימה בשעה 3:25 לערך].

אוצר החכמה

'תקציר'. הגהות כ"ק אדמו"ר שליט"א על גליון ה'תקציר' שלו — מהתוועדות ש"פ ויקהל כ"ה אדר ראשון ה'תשנ"ב — והורה להוציאו (בהוצאה שניה) כמה שעות לאחר הש"ק.